

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť E. H., I., zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 13/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2012 doručená sťažnosť E. H., I. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 13/2005.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala zaplata 4 547,53 € s prisl. proti obchodnej spoločnosti S. a. s. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: „Krajský súd v Bratislave vyhlásil dňa 22. 03. 2005 uznesením č. 3 K 223/2004 konkurz na majetok úpadcu: S. a. s. Daný spor pred OS Bratislava III ale aktuálne nie je vedený len voči subjektu, na ktorý bol vyhlásený konkurz a voči ktorému musí byť konanie na úrovni OS Ba III prerušené (teda voči S. a. s.), ale aj voči žalovanému v druhom rade (L.). Žalobkyňa E. H. totiž osobitným podaním z 13. 07. 2007 svoju žalobu rozšírila čo do okruhu žalovaných a upravila petit...

E. H. ako žalobkyňa vidí možnosť dosiahnutia jej nároku v späťvzatí žaloby voči S. a. s. Tým pominie dôvod, ktorý ex lege bráni ďalšiemu konaniu pred všeobecným súdom a v procese sa bude môcť samostatne postupovať už len voči spoločnosti L., a. s. Na okraj podotýkame, že také zastavenie konania nezavinila žalobkyňa, ale žalobu zobrala späť len kvôli vyhláseniu konkurzu na túto obchodnú spoločnosť. Pani E. H. (v intenciách § 96 OSP) ako žalobkyňa reálne vzala preto svojím podaním z 12. 04. 2011 svoj návrh voči žalovanému v prvom rade – S. a. s... späť...

Treba teda poukázať na tie aspekty rozhodovania OS Ba III v danej sťažovateľkinej kauze, ktoré podľa nás viedli k odmietnutiu práva na súdnu ochranu a porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces v ňou iniciovanom súdnom spore. Tento, stav trval od mája 2011 do novembra 2012. Je legitímne daná možnosť predložiť túto ústavnú sťažnosť...

uznesenie OS BA III č. 23 Cb 13/205 z 14. 11. 2012 ešte nie je právoplatné a podľa našich skúseností sa dá anticipovať, že istotne ho opravným prostriedkom napadne a. s. L. Stav právnej neistoty trvá.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn.: 23 Cb 13/2005 porušil právo E. H., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Sťažovateľke E. H. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 700,- € (slovom sedemsto EUR), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť sťažovateľke E. H. trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do troch dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne JUDr. J. F., č. ú.:... vedeného... vo V., a. s. B.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným

právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd o návrhu sťažovateľky na zastavenie konania proti žalovanému obchodnej spoločnosti S. a. s. z 12. apríla 2011 rozhodol až 14. novembra 2012.

Sťažovateľka sa už raz sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júna 2011 domáhala, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 13/2005. Sťažnosť odôvodnila okrem iného tým, že okresný súd o jej návrhu na zastavenie konania proti odporcovi obchodnej spoločnosti S. a. s., z 12. apríla 2011 a o jej návrhu zo 16. júla 2007, aby okresný súd pripustil na strane odporcu vstup do konania obchodnej spoločnosti L. a. s. ako odporcu v 2. rade, do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 408/2011-17 z 22. septembra 2011 sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti z dôvodu, že v konaní na okresnom súde nemôže dochádzať k prietahom v konaní, keďže konanie je z dôvodu vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu – odporcu obchodnej spoločnosti S. a. s. prerušené.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 23 Cb 13/2005 ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 1. decembra 2004 domáhala, aby okresný súd zaviazal odporcu obchodnej spoločnosti S. a. s. zaplatiť sťažovateľke 4 547,53 € s prísl. Okresný súd vo veci vydal 3. decembra 2004 platobný rozkaz, proti ktorému podal 22. decembra 2004 odporca obchodná spoločnosť S. a. s. odpor. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 3 K 223/2004 z 22. marca 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. marca 2005, vyhlásil na majetok odporcu obchodnej spoločnosti S. a. s. konkurz.

Okresný súd uznesením sp. zn. 23 Cb 13/2005 zo 4. mája 2005 konanie z dôvodu vyhláseného konkurzu prerušil. Návrhom zo 16. júla 2007 sťažovateľka navrhla, aby okresný súd pripustil na strane odporcu vstup do konania obchodnej spoločnosti L. a. s. ako odporcu v 2. rade. Dňa 12. apríla 2011 sťažovateľka vzala návrh proti odporcovi obchodnej spoločnosti S. a. s. späť a navrhla konanie proti nemu zastaviť. Okresný súd uznesením sp. zn. 23 Cb 13/2005 zo 14. novembra 2012 pripustil, aby do konania na strane odporcu ako odporca v 2. rade vstúpila obchodná spoločnosť L. a. s. a konanie proti JUDr. J. B., správcovi konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti S. a. s. zastavil.

Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa ustálenej praxe odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Po preskúmaní postupu okresného súdu v danej veci ústavný súd konštatuje, že okresný súd pochybil, keď o návrhu sťažovateľky na zastavenie konania proti odporcovi obchodnej spoločnosti S. a. s. a o návrhu sťažovateľky, aby okresný súd pripustil na strane odporcu vstup do konania obchodnej spoločnosti L. a. s. ako odporcu v 2. rade, nerozhodol z dôvodov, že konanie je pre prebiehajúci konkurz na majetok odporcu obchodnej spoločnosti S. a. s. prerušené, následne však napriek tomu, že konkurz na majetok úpadcu obchodnej spoločnosti S. a. s. stále prebieha, uznesením sp. zn. 23 Cb 13/2005 zo 14. novembra 2012 konanie proti odporcovi obchodnej spoločnosti S. a. s. zastavil a pripustil do konania na strane odporcu vstup L. a. s. ako odporcu v 2. rade. Nečinnosť

okresného súdu v období od 12. apríla 2011 do 14. novembra 2012 možno hodnotiť ako prietahy v konaní okresného súdu. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Ústavný súd tiež už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 13/2005, ktorého dĺžka od podania návrhu na začatie konania (1. decembra 2004 do doručenia sťažnosti ústavnému súdu 28. decembra 2012) nepresiahla dva roky a tri mesiace (po odpočítaní doby od 4. mája 2005, keď okresný súd vydal uznesenie o prerušení konania, do 12. apríla 2011, keď sťažovateľka navrhla konanie proti odporcovi obchodnej spoločnosti S. a. s. zastaviť), čo je doba akceptovateľná pre rozhodnutie veci na prvom stupni.

Navyše je potrebné uviesť, že úvahy sťažovateľky o tom, že L. a. s. podajú proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 23 Cb 13/2005 zo 14. novembra 2012 odvolanie,

sa ukázali ako nesprávne, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2012 a okresný súd vo veci už aj nariadil pojednávanie na 27. február 2013.

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval doterajší postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 13/2005 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2013